

Εὐαγγελίου, κοινωνιστὴν θερμὸν, δίδοντα ὅτι ἔχει εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ περιοριζόμενον μόνον εἰς τὸ ζῆν. Εἶνα δὲ καὶ κατὰ τὰ ἄλλα ἀξιοπρεπής, φιλάνθρωπος, λόγιος καὶ εὐάρεστος εἰς τὴν συναναστροφὴν του. Ἡμεῖς, οὕτινες γνωρίζομεν τοὺς Μιτυληναίους, τοὺς συμβουλευόμεν νὰ παραπέμψωσι καὶ ἄλλοι τὰς χρηματιστικὰς ὁρέξεις τοῦ κυρίου Βαλλιᾶδου καὶ νὰ ἐνστερνισθῶσι καὶ πάλιν τὸν Μεθόδιον των.

Ἐν τῷ χθεσινῷ ποιήματι τῆς 25 Μαρτίου οἱ δύο πρώτοι στίχοι τῆς δευτέρας στήλης ἐπῆρεν ὁ ἓνας τὴν θέσιν σου ἄλλου : τοὺς βάζομεν καθένα εἰς τὴν θέσιν του :

Καὶ εἶπαμε: ἡ ἐκκλησιὰ τῶν γάμων τῶν χρυσῶν μας ἃς ἦν ἡ Ἀκρόπολις, ἃς ἦν ὁ παρθενῶν μας. χάριν τοῦ δικαίου.

Εἰς τὸ φύλλον τῆς Τρίτης, θὰ ἔχωμεν περιεργότατον ἄρθρον τοῦ κοινωνικοῦ διδασκάλου κ. Θ. Γ. Κολοκοτρώνη περὶ τοῦ πῶς δυνάμεθα ν' ἀποσοβήσωμεν τὴν εὐλογία.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Ἄκρον ἄωτον οἰκονομίας :

Γράφων νὰ μὴ βάζῃς οὔτε τόνους, οὔτε πνεύματα, οὔτε κόμματα, γιὰ νὰ νὰ μὴ ξοδεύῃς πολλὴν μελάνην.

Ἦμιλοῦσαν περὶ ἐνὸς ἀθλίου μὴ ἔχοντος οὔτε πίστιν οὔτε νόμον.

— Μήπως ἔχει κόραις ;

— Ἄ! ὄχι !

Καὶ ὁ Ἀγαθόπουλος :

— Τόσφ τὸ καλλίτερο γι' αὐταῖς, ἀφοῦ εἶνε ἔτσι διαστραμμένους.

— Ὑπέφερε ἄρά γε πολὺ τὴ στιγμὴ ποῦ πέθανε ;

— Δὲν πιστεύω νὰ βλεπε τὴν ὥρα ἐκείνην.

— Ἄ! ἔχετε δίκαιον, ἦτανε τόσο μύωψ.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΦΑΟΥΣΤ

Μέγα ἐπιχείρημα ἀνέλαβε νὰ διεξαγάγῃ ὁ φίλος ποιητὴς Ἀριστομένης Προβελέγγιος—νὰ μεταφράσῃ τὸν Φάουστ τοῦ Γκαίτε, τὸ βαθυνούστερον ἔργον τοῦ αἰῶνος—ἀλλὰ τὸ ἀνέλαθεν ἐν πλήρει πεποιθήσει καὶ τῆς ρώμης τοῦ ἀγῶνος καὶ τῶν δυνάμεων τῶν ἰδικῶν του. Δὲν γνωρίζομεν, ἀλλ' ἐκ τῶν εἰδότην τὴν γερμανικὴν οὐδένα ἄλλον πλὴν τοῦ κ. Προβελεγγίου βλέπομεν δυνάμενον νὰ ἀναλάβῃ μετ' ἐλπίδων ἐπιτυχίας τοιοῦτον ἀγῶνα. Ὁ ποιητὴς τοῦ Θησέως καὶ τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὐας εἶναι ὁ ἀνεγνωρισμένος ὑπὸ τῆς συγχρόνου κριτικῆς καλλιτέχνης ἢ μάλλον γλύπτης τοῦ στίχου.

Αἱ δὲ καλλαισθητικαὶ ἐν Γερμανίᾳ σπουδαί, τὸ ρεμβόν

καὶ σχεδὸν γερμανικὸν τῆς ψυχῆς του, τὸ ὄντως ποιητικὸν τοῦ χαρακτῆρός του καὶ ἡ σθεναρά του βούλησις ὅπως παραγάγῃ ἔργα τέλεια ἐγγυῶνται περὶ τῆς ἐπιτυχίας. Εὐτυχῶς καὶ τὰ ἀναγνωσθέντα ἐν τῷ Παράσῳ ἀποσπάσματα τοιαύτην ἐντύπωσιν ἀφῆκαν. Καὶ τὰ ἀποσπάσματα, ἅπερ ζητήσαντες δημοσιεύομεν, τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν θέλουν ἐμπνεύσει, ὅτι εἰς τὰς δεξιωτέρας εὐτυχῶς χειρας περιήλθεν ἡ ἐξελληνιστὴς τοῦ κολοσσαίου ἔργου τοῦ γερμανοῦ ποιητοῦ.

Δημοσιεύοντες ἐν τῷ σημερινῷ φύλλῳ τὸν φιλοσοφικὸν μονόλογον τοῦ Φάουστ, ἐπιφυλασσόμενοι ἐν ἄλλῳ νὰ φιλοξενήσωμεν ἄλλα δραματικώτερα τεμάχια, κρίνομεν καλὸν νὰ τὸν συνοδεύσωμεν καὶ διὰ τῆς ἐπιστολῆς, ἣν ὁ ποιητὴς ἀπηύθυνεν πρὸς ἡμᾶς.

Ἀγαπητέ μοι Βλάσιε,

Ἴδου ἐνδίδω εἰς τὴν εὐχὴν, ἣν ἐξέφρασες τοῦ νὰ δημοσιεύσῃς διὰ τῆς ἐφημερίδος σου μέρος τι τῆς μεταφράσεως τοῦ Φάουστ, ἂν καὶ τινὰ μέρη δέονται εἰσέτι ἐπεξεργασίας. Συγκατανεύω ὅμως εἰς τοῦτο, διότι εἰμαι ὀφειλέτης σου γράφοντα τὸν Θησέα μετ' ἐχαιρέτισες μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ὅταν πρὸ τριῶν περίπου ἐτῶν κτηλήθον ἐκ Γερμανίας, σὺ πάλιν ἡσπάσθης μετὰ φιλικῆς διαχύσεως τὸν νεοελθόντα, ἂν καὶ εἶχες λόγους δυσαρσεκείας ἐναντίον μου.

Δέξαι λοιπὸν τὴν μικρὰν ταύτην μερίδα τῆς τελευταίας μου ἐργασίας ὡς τεκμήριον ὅτι δὲν λησμονῶ.

Ὅρθως δὲ φρονεῖς ὅτι εἶνε ἀρμόδιον πρὸς τὰς ἡμέρας ταύτας καὶ θέλει ἀντηγήσει εἰς πολλὰς καρδίας τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ μονολόγου, καθ' ὃ ὁ Φάουστ, ἀποφασισμένος ν' ἀποθάνῃ, ἀκούει αἴφνης ἀδόμενον τὸ «Χριστὸς ἀνέστη !», κυριεύεται ὑπὸ παιδικῶν ἀναμνήσεων, συγκινεῖται βαθέως καὶ μένει εἰς τὴν ζωὴν. Ὑπάρχουσι πάντοτε καρδίαι, καὶ κατὰ τὰς μᾶλλον κακοζήλους καὶ διεφθαρμένας ἐποχάς, καρδίαι εὐαίσθητοι πρὸς πᾶν ὑψηλὸν καὶ ὠραῖον, πρὸς τὰς ὁποίας ὁ γράφων ἀποβλέπει.

Καὶ ὁ χαράσων τὰς γραμμὰς ταύτας, παιδίον ἔτι πενταετὲς ὢν, ἐώρταζε τὸ ἅγιον Πάσχα εἰς τὴν γεννέτειραν νῆσον, καὶ ἦτο μέλος τοῦ τρυφεροῦ χοροῦ, ὅστις ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τῆς θεοσεβοῦς διδασκαλίσεως ἐμελλε νὰ ψάλλῃ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη !» περιερχόμενος τὸ τερπνὸν χωρίον. Ἡ ἐπίσημος καὶ ὑψηλὴ στιγμὴ τῆς Ἀναστάσεως φθάνει, πρὸς ἀνατολὰς τελεῖται μαγικὸς ἀγὼν μεταξὺ τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας, ἡ ἐαρινὴ φύσις ἀφυπνίζεται σμαραγδίνη εἰς τὸ πρῶτον φίλημα τοῦ λυκαυτοῦ, τὰ μυροδόλα ὄρη ἀντιπάλουν τὸν παιδρὸν ἦχον τῶν κωδῶνων, ὁ μικρὸς χορὸς ψάλλει, ἀλλὰ μᾶτην τὸ πενταετὲς παιδίον προσπαθεῖ νὰ ἐκβάλῃ φωνήν· ἀγνωστος συγκίνησις πνίγει πάντα φθόγγον καὶ πληροῦνται δακρύων οἱ ὀφθαλμοὶ του.

Πόσοι δὲν ἡσθάνθησαν, πόσοι δὲν αἰσθάνονται ἀκόμη τοῦτο ; πόσους δὲν θέλει συγκινήσει, πόσοι δὲν θέλουσιν ἐννοήσῃ τὸν τόσον ὑψηλόν, ἀλλὰ καὶ τόσον ἀπλοῦν καὶ φυσικὸν αἶσθημα τοῦ Φάουστ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ;

Ἐλπίζω ὅτι πολλοὶ τοιοῦτοι ὑπάρχουσι, καὶ εὐτυχίζω αὐτούς.

Ἐρρωσο.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 24 Μαρτίου 1883

Ἀριστομένης Προβελέγγιος